

ACCIÓ DE GRÀCIES PELS CINQUANTA ANYS DE LES HOSPITALITATS DE LA MARE DE DÉU DE LURDES DE LES DIÒCESIS DE VIC I DE SOLSONA

Catedral de Vic, 5-2-2017

Diumenge V-A

Fou a la primavera de l'any 1968 quan fidels de les diòcesis de Vic i de Solsona varen pelegrinar a Lurdes de França, per primera vegada, constituïts en les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de les seves respectives diòcesis. I avui tots nosaltres, malalts i hospitalaris, encapçalats pels vostres consiliaris diocesans, Mn. Joan Casas, de Vic, i Mn. Luis Ruiz, de Solsona; pels presidents de les Hospitalitats de Solsona i de Vic i pels delegats comarcals d'Osona-Ripollès, Bages i Anoia; com deia, tots nosaltres volem donar avui gràcies al Senyor pel bé immens que l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes ha fet, fa i farà, tant als malalts com als qui formen part d'aquestes institucions. L'Hospitalitat porta en el seu si una gran vocació i una gran realitat: ser una gran família. I, ben mirat, ¿què és si no l'Hospitalitat que ens porta sempre a mirar Maria, la mare de família en la llar de Natzaret, la Mare de l'Església? Sí, els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes som una gran família, en la qual la mestressa de la nostra llar és Maria, la mare del Fill de Déu, la Immaculada, la sempre verge, la Tota Santa, l'esposa de Josep, l'home cast i fidel, just i bo, custodi dels misteris de la virginitat de la seva esposa i, sobretot, del misteri del Fill de Déu fet home en les entranyes virginals de Maria.

Pel febrer de l'any 1858, la benaurada Verge Maria, al poble de Lurdes, vora el riu Gave, es va aparèixer a Bernadeta Soubirous, una noia senzilla, d'una família caiguda en la pobresa extrema, però que, des de la senzillesa i la pobresa, vivia una fe fonda i sincera. Maria, en les seves aparicions, anava vestida de blanc, amb un cinyell blau i tenia, damunt de cada peu, una rosa groga, del mateix color que el rosari que duia a les mans. La Mare de Déu no sols es va aparèixer a santa Bernadeta, sinó que resava amb ella i, tot parlant-li, li va demanar que allí es fes una capella, i que es vingués a aquest lloc en processó i que fes oració i penitència, i que begués aigua i es rentés. Aquella senyora, com l'anomenava la Bernadeta, li va manifestar qui era ella; i ho va fer tot parlant en la llengua occitana pròpia dels habitants d'aquella vall pirenenca: «Yo soy era Immaculada Concepciou.»

Aquests fets ocorreguts fa més de cent cinquanta anys són en l'origen de les nostres Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes. L'objectiu d'aquestes és pelegrinar amb malalts, persones discapacitades i ancians, a fi que tots, pelegrins i malalts, personal de servei i d'administració, metges i

infermeres, preveres i bisbes, puguem viure, al redós de la Verge Maria, el missatge i l'experiència del servei i la pregària, de l'alegria i del perdó, de l'amistat i el treball; i, tot això, mirant Maria, que sempre ens diu el mateix, assenyalant el seu Fill, Jesús: *Feu tot el que ell us digui* (Jn 2,5).

El nostre agraïment a Déu pels cinquanta anys de les nostres Hospitalitats diocesanes pren avui la forma de la pregària. Preguem per tots els qui les iniciaren, per tots els qui al llarg dels cinquanta anys ho han fet possible. Preguem per tots els qui han participat una o moltes vegades en el pelegrinatge. Per a tots demanem l'abundosa misericòrdia del nostre Déu. Perquè, com deia santa Teresa de Jesús, el Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat. Estiguem-ne certs: el qui s'ha donat amb generositat a Déu i als germans rebrà el cent per u.

Per això, és aquest un moment propici per a recordar, per a passar pel cor, tantes i tantes bones vivències, trobaments, alegries, llàgrimes de felicitat, pau al cor, que el Senyor ens ha concedit per mitjà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. I molt especialment a la gruta de Massabielle. – Us convido a posar-nos espiritualment allí, a la gruta.– Passeu pel cor aquells moments de trobament amb Déu, de pau i joia profunda. Vull solament, com un exemple, fer present el que un de vosaltres ha expressat en un mitjà de comunicació. És una frase del qui arriba a la gruta amb el sofriment en el cor per tantes coses que no s'acaben d'entendre, però, diu textualment: «Va semblar que ressuscitava mirant la Verge; se'm va obrir una nova vida.» Sí, així és: el qui es troba amb el misteri de Crist troba un nou horitzó en la vida, troba la direcció decisiva (cf. Benet XVI, DCE, 1). Aquest és el do de Déu, per intercessió de la Mare de Déu de Lurdes, que rep una persona de manera gratuïta i immerescuda; sols hem de demanar la humilitat i la senzillesa dels pobres i dels nens, a fi que el nostre cor sigui obert a rebre l'amor misericordiós de Déu que ens allibera del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament (cf. Francesc, EG, 1).

Cinquanta anys és el que celebrem; però la vocació de les nostres Hospitalitats diocesanes és la de continuar servint i estimant en tot, especialment els malalts, discapacitats i ancians. I aquest és el nostre repte en aquests moments, com ho ha estat sempre: descobrir que la font del nostre amor i del nostre servei no som pas nosaltres mateixos. El mateix que aquella font que brolla a la gruta de Lurdes i que pot assaciar tots els qui cerquen l'aigua i tots els qui volen rentar-se; així mateix la font de l'amor i del servei dels hospitalaris és Jesús mateix. Recordem aquell fet que ens narra l'evangelista Joan. Jesús acaba de morir, i un soldat, per assegurar-se que realment sigui mort, li traspasa el cor amb una llança i, ens diu l'evangelista, *a l'instant en sortí sang i aigua* (19,34). Aquesta és la font inesgotable del veritable servei; el qui beu d'aquesta font mai no es cansa, mai no se cerca a ell mateix; serveix perquè estima i estima servint.

Hospitalaris i hospitalàries, no tingueu por d'obrir les portes del vostre cor a Crist! Ell no pren res! Ell ens dóna tot el que és essencial per a viure amb profunditat, per a trobar el sentit a la vida! Jesús ens ofereix aquelles realitats que ni es compren ni es venen, és a dir, la veritat i l'amor. Però ell solament ens les pot donar si li obrim el cor. No perdeu mai l'arrel que fa cinquanta anys uns altres, amb treball i esperança, varen posar. Viviu l'alegria de ser hospitalaris i contagieu a més i més persones aquesta «malaltia» de l'amor i el servei desinteressat, sense esperar mai de rescabalar-se.

En el nostre món, massa sovint, s'avalua una persona solament segons els criteris de presència en els mitjans de comunicació, i, per això, molts s'esforcen per tenir cura de la seva imatge. Vosaltres no heu de ser mai així. Tingueu cura de la Mare de Déu, que ella tindrà cura de vosaltres. Tingueu cura dels malalts, discapacitats i ancians, que Jesús mateix, ell que va dir que en el pobre i el malalt ell hi era, tindrà cura de vosaltres. En vosaltres es farà realitat el que ens ha dit el profeta Isaïes: *Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí*. Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, sigues amb la teva vida i les teves obres el que Jesús diu als seus deixebles: *Vosaltres sou la sal de la terra i la llum del món*. I així, els qui vegin *el bé que heu obrat glorificaran el vostre Pare del cel*.

Ens encomanem a la Mare de Déu de Lurdes, que ella ens sigui la guia en el nostre camí com a cristians, com a membres de l'Hospitalitat, enmig de les nostres famílies i de la societat. Que no amaguem mai la llum i la sal que hem rebut de Jesucrist! Santa Maria, verge i mare, ensenyeu-nos a estimar més i més els malalts i els febles, ensenyeu-nos a pregar, ajudeu-nos a ser cristians de veritat. Sigueu-nos, Mare, com un riu d'aigua fresca que renovi el nostre cor i ens faci bons testimonis de Jesús. Així sigui.